

РЕШЕНИЕ

№ 1971

гр. София, 27.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 9 състав,
в публично заседание на 14.03.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Камелия Серафимова

при участието на секретаря Анжела Савова и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **637** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото административно производство е по реда на чл.203 и сл. АПК, вр. с чл.1 от ЗОДОВ.

Образувано е по искова молба на „Ню Проджекст Консулт“ ЕООД [населено място] срещу Държавен фонд „Земеделие“ за заплащане на обезщетение за претърпени имуществени вреди в размер на 64 780,02 лева, от които 6 712,54 лева за претърпени имуществени вреди, изразяващи се в определената по чл. 86 ЗЗД законна лихва върху забавеното плащане по Заявка за плащане N8/22/160518/89849 от 10.06.2019 г. за периода-10.09.2019 година до 29.06.2021година, ведно със законна лихва върху обезщетението, считано от датата на подаване на исковата молба- 25.01.2022 година до окончателното му изплащане, сума в размер на 30 423,24 лева за претърпени имуществени вреди, изразяващи се в размера на принудително предоговорени от дружеството Договори за финансов лизинг № 12962, №12963, № 14616, № 16807 с Договори за финансов лизинг № 26929, № 26930, № 26931, № 26932, сума в размер на 8 400,00 лева за претърпени имуществени вреди, изразяващи се в размера на принудително платена от дружеството лихва на „Заложна къща Груп 2“ ЕООД за предоставен паричен заем от 15 000,00 лв. срещу залог на автомобил Ауди Q5 собственост на дружеството за периода-28.08.2020 година до 28.03.2021 година и сума в размер на 19 244,24 лева за претърпени имуществени вреди, изразяващи се в размера на принудително платени от дружеството съдебни разноски по неуспешно проведен иск по чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ във връзка със забавеното

плащане по заявка за плащане № 08/22/160518/89849 от 10.06.2019 година за периода 10.09.2019 година до 29.06.2021 година.

В исковата молба се твърди, че от спиране на заявката за плащане ищецът е претърпял посочените вреди и се иска да бъде осъден същият да заплати посочените суми.

В съдебно заседание ищецът- „ Нью Проджекст Консулт“ ЕООД [населено място] редовно уведомен при условията на чл.138,ал.2 АПК, се представлява от управителя М. Р., която поддържа исковата молба и моли да бъде уважена. Заявява претенция за присъждане на държавна такса. Съображения относно основателността на исковата претенция развива и представените по делото писмени бележки.

Ответникът по иска – Държавен фонд“ Земеделие редовно уведомен при условията на чл.138,ал.2 АПК се представлява от юрисконсулт К. редовно упълномощена, която оспорва исковата молба по основание и по размер и моли да бъде отхвърлена. Заявява претенция за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

СГП редовно уведомена при условията на чл.138,ал.2 АПК, се представлява от прокурор К., която намира исковата претенция за неоснователна и недоказана и моли да бъде отхвърлена.

Административен съд София-град след като прецени събраните по делото доказателства, ведно с доводите и възраженията на страните, при условията на чл.142, ал.1 АПК, вр. с чл.188 ГПК, прие за установено следното:

На 10.06.2019 година ищецът депозирал до Държавен фонд“ Земеделие“ Заявка за плащане № 08/22/160518/89849 за периода от 01.05.2019 година до 31.05.2019 година по Схема“ Училищен плод“ за учебната 2018/2019 година .

Със Заповед № 03-РД-/776/11.03.2020 година Изпълнителен директор на ДФЗ спрял обработката по Заявка за плащане № 08/22/160518/89849 за периода от 01.05.2019 година до 31.05.2019 година по Схема“ Училищен плод“ за учебната 2018/2019 година подадена от „Нью Проджекстс Консулт“ ЕООД.

С Определение № 8537/16.11.2020 година постановено по адм. дело №2986/2020 година по описа на АССГ е отменена Заповед №03-РД8776/11.03.2020 година на Изпълнителен директор на ДФЗ и е върната преписката на административния орган за продължаване на административното производство.

С Определение №3106/09.03.2021 година, постановено по адм. дело №1397/2021 година по описа на ВАС – Четвърто отделение е оставена без разглеждане частната жалба на Изпълнителен директор на ДФЗ против Определение № 8537/16.11.2020 година постановена по адм. дело № 2986/2020 година по описа на АССГ и е прекратено производството по адм. дело №1397/2021 година по описа на ВАС.

Определението е влязло в сила на 06.05.2021 година.

Със Заповед №03-РД-776/23.06.2021 година Изпълнителен директор на ДФЗ възобновил спряната със Заповед №03-РД/776 от 11.03.2020 година обработка на Заявка за плащане с № 08/22/160518/89849 от 10.06.2019 година на дружеството „ Нью Проджекст Консулт“ ЕООД С УРН 584978 участник в схема „Училищен плод“, като на 29.06.2021 година е извършено плащане в размер на 36 666,49 лева по банковата сметка на дружеството .

По делото са приложени всички събрани в хода на производството по спиране и възобновяване писмени доказателства, както и доказателства за образувани други съдебни производства, по които страна е бил ищецът и Изпълнителен директор на

ДФЗ, както и ДФЗ.

По делото е назначена, изслушана и неоспорена от страните съдебно– счетоводна експертиза, като в заключението си вещото лице е дало подробен отговор на въпросите, поставени му ката задача, а разпитан в съдебно заседание експертът заявява, че поддържа заключението си.

С оглед на така установената фактическа обстановка, Административен съд София – град намира исковата молба за процесуално допустима, подадена от легитимирана страна и при наличие на правен интерес от предявяване. Разгледана по същество, същата се явява недоказана и неоснователна. Съображенията за това са следните:

Съгласно чл.7 от Конституцията на РБ държавата отговаря за вреди, причинени от незаконни актове или действия на нейни органи и длъжностни лица.Разпоредбата се съдържа в глава първа на [Конституцията](#), посветена на основните начала за държавно устройство, но същата не е пряк път за защита. Тя прогласява основен принцип, осъществяването на който трябва да се уреди със закон. Такъв закон е Законът за отговорността на държавата и общините за вреди. ЗОДОВ разграничи отговорността на два вида- отговорност за дейност на администрацията и отговорност за дейност на правозащитни органи, като в чл. 1.ал.1 от ЗОДОВ е посочено, че държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност. По силата на алинея втора,исковете по ал.1 се разглеждат по реда,установен в [Административно процесуалния кодекс](#), като местната подсъдност се определя по [чл. 7, ал. 1](#) -искът за обезщетение се предявява пред съда по мястото на увреждането или по настоящия адрес или седалището на увредения срещу органите по [чл. 1, ал. 1](#) и [чл. 2, ал. 1](#), от чийто незаконни актове, действия или бездействия са причинени вредите.

В разпоредбата на чл.203 АПК е регламентиран редът за предявяване на иски за обезщетения, а за неуредените въпроси за имуществената отговорност се прилагат разпоредбите на Закона за отговорността на държавата и общините за вреди,причинени на граждани и юридически лица. Съгласно [чл. 4 от ЗОДОВ](#) дължимото обезщетение е за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането. Отговорността е обективна и не е обвързана от наличието или липсата на вина у длъжностното лице, пряк причинител на вредите. Елемент от фактическия състав на отговорността на държавата е установяване незаконосъобразността на акта, действието или бездействието на държавния орган - т. е. ако изобщо не са регламентирани в закона, или ако противоречат на материално правни и процесуални норми. Отговорността не се презумира от закона, затова в тежест на ищеца е да установи наличието на кумулативно изискуемите се предпоставки за отговорността по [чл. 1 от ЗОДОВ](#)-незаконосъобразен акт, отменен по съответен ред, действие или бездействие на административен орган по повод изпълнение на административна дейност, настъпила вреда, причинна връзка между отменения акт, действие или бездействие и вредата. При липсата на който и да било елемент от фактическия състав не може да се реализира отговорността по чл.1 от ЗОДОВ. Съгласно чл.205 от АПК,искът за обезщетение се предявява срещу юридическото лице,представявано от органа,от чийто незаконосъобразен акт, действие или бездействие са причинените вреди

От така очертаната разпоредба е видно, че искът е осъдителен и с него се цели възмездяване на лицето, претърпяло вреди вследствие на незаконосъобразни актове,

действия и бездействия. Но отговорността на държавата не е безусловна. За да бъде ангажирана, то следва да бъдат налице визираните в чл.1 от ЗОДОВ предпоставки-незаконнообразен акт, действие или бездействие на орган или длъжностно лице на държавата, при или по повод изпълнение на административна дейност, отменени по съответния ред, вреда от такъв административен акт, причинна връзка между постановения незаконнообразен акт,действие или бездействие и настъпилия вредоносен резултат. Съгласно [Тълкувателно решение № 3 от 22.04.2005 г. по т.гр. дело № 3/2004 г.](#) на ОСГК на ВКС: "Обезщетение за вреди от незаконни административни актове, може да се иска след тяхната отмяна с решение на съда, като унищожаване, а при нищожните - с констатиране на нищожността в самия процес по обезщетяване на вредите. Когато вредите произтичат от фактически действия или бездействия на администрацията, обезщетението за тях може да се иска след признаването им за незаконни, което се установява в производството по обезщетяването. В първия случай вземането за обезщетение за вреди става изискуемо от момента на влизане в сила на решението, с което се отменя незаконния административен акт. В случай, че вредите произтичат от нищожен акт - от момента на неговото издаване.

В РЕШЕНИЕ № 333 ОТ 13.01.2014 Г. ПО АДМ. Д. № 1253/2013 Г., III ОТД. НА ВАС е посочено, че "Нормата на [чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ](#) не прави разграничение от какъв незаконнообразен административен акт следва да са причинени вредите, за да възникне субективното право на увреденото лице на обезщетение на това основание. Материалноправната активна легитимация за ищеца произтича от факта на понесените върху правната му сфера вреди вследствие от действието на противоправния нормативен акт. Правопораждащият субективното право на обезщетение юридически факт е настъпилата в правната сфера на гражданина вреда, вследствие от незаконнообразния административен акт. Корелативно от този момент възниква отговорността на държавата за тяхната обезвреда - пасивната материалноправна легитимация. От обективна страна също така отговорността на държавата по [чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ](#), вр. [чл. 7 от КРБ](#) не възниква и държавата не дължи обезщетение, ако са налице вреди, но те са причинени от административен акт, който не е противоправен. Принципът на правовата държава /[чл. 4, ал. 1 от КРБ](#) не допуска да е налице период от време - между възникването на вредите и решението за отмяна, през който гражданинът да търпи вреди и да няма субективно право да ги обезщети, а държавата да няма отговорност да ги овъзмезди чрез заплащане на обезщетение. Това не е допустимо нито в областта на гражданското право, нито в областта на административното право. Правото на обезщетение възниква от момента на увреждането, което е в резултат от действие на акт, противоречащ на закона. От възникване на правото на обезщетение възниква отговорността на държавата. Активната процесуална легитимация, отнасяща се до упражняване на възникналото вече субективно право, за разлика от самото субективно право възниква от момента на отмяната на административния акт като незаконнообразен. [Член 204, ал. 1 от АПК](#), който сочи, че искът може да се предяви след отмяната на административния акт по съответния ред, регламентира само активната процесуална, но не и материалноправна легитимация. Отговорността, съобразно фактическите състави на ЗОДОВ следователно е резултат от незаконнообразно осъществяване на публични функции-административни и правозащитни от органите на

държавата, общините и съдебната власт. Спазването на законността и защитата на правопорядъка, като израз на принципа на върховенството на закона, е задължение на всички длъжностни лица и органи на публичната власт. Задълженията, които законите възлагат на административните органи в тази насока са свързани, освен с издаване на индивидуални, общи и нормативни административни актове чрез упражняване на правоприлагаща и нормотворческа дейност и с налагане на административни наказания.

Предявен след отмяната на акта по съответния ред, искът цели да обезщети вреди, възникнали преди това, възникнали по време на действието на акта, от момента на тяхното причиняване. В подкрепа на това становище е следното обстоятелство: когато нормативният акт страда от толкова тежък порок, водещ до неговата нищожност, предварителна отмяна не е необходима, нито е необходимо предварително обявяване на нищожността“.

В настоящия случай искът е насочен срещу надлежен ответник- Държавен фонд“ Земеделие“, който е юридическо лице и надлежен пасивно легитимиран ответник по иска. Това е така, защото длъжностното лице, издало Заповедта за спиране обработка на заявката за плащане от 10.06.2019 година е Изпълнителен директор на ДФЗ, но самият Изпълнителен директор не е ЮЛ, а административен орган. По силата на чл. 2.ал.1 от Устройствения правилник на ДФЗ Фондът е юридическо лице със седалище в С., той е държавно учреждение, което съставя, изпълнява и отчита бюджет на първостепенен разпоредител с бюджет, който е част от държавния бюджет. На следващо място, пасивно легитимирани по тези иски са съответните държавни органи - юридически лица, а не техните териториални поделения или обособени структури без правосубектност, тъй като по исковите за обезщетяване на вреди, причинени на граждани, пасивно легитимиран е държавният орган, с който длъжностното лице, причинител на вредата, е в трудови или служебни правоотношения. Отговорността на държавния орган се обосновава с качеството му на възложител на работата, която се извършва в негов интерес, и с правото му на подбор на съответните длъжностни лица за изпълнение на определени трудови или служебни функции.

Събраните по делото доказателства сочат, че ищецът претендира заплащане на обезщетение за претърпени имуществени вреди под формата на законна лихва в размер на 6712,54 лева за периода от 10.09.2019 година до 29.06.2021 година/ когато е преведена сумата в размер на 36 666,49 лева, вследствие на отмяна на Заповедта за спиране, като периодът, който се претендира е от датата на изтичане на срока, в който Изпълнителен директор на ДФЗ е следвало да се произнесе по заявката за плащане.

В чл.19 от НАРЕДБА ЗА УСЛОВИЯТА И РЕДА ЗА ПРИЛАГАНЕ НА СХЕМИ ЗА ПРЕДОСТАВЯНЕ НА ПЛОДОВЕ И ЗЕЛЕНЧУЦИ И НА МЛЯКО И МЛЕЧНИ ПРОДУКТИ В УЧЕБНИТЕ ЗАВЕДЕНИЯ - СХЕМА "УЧИЛИЩЕН ПЛОД" И СХЕМА "УЧИЛИЩНО МЛЯКО" е посочено, че Държавен фонд "Земеделие" извършва административна проверка по заявката за плащане, включително дали продуктите, доставени в изпълнение на издадения акт за одобрение, са произведени, съхранявани и опаковани в обекти за производство и/или търговия на едро с храни, регистрирани по реда на [чл. 23 от Закона за храните](#). Държавен фонд "Земеделие" може да извърши

и проверка на място по заявката за плащане. Въз основа на извършените проверки по ал. 1 Държавен фонд "Земеделие" одобрява или отхвърля, изцяло или частично, заявката за плащане, за което уведомява заявителя с уведомителното писмо, което се изпраща по пощата с обратна разписка. Уведомителното писмо за пълен или частичен отказ на плащането може да бъде обжалвано от заинтересованите лица по реда на [Административнопроцесуалния кодекс](#). По силата на алинея четвърта на чл.19 от Наредбата Държавен фонд "Земеделие" изплаща одобрените суми на заявителя в срок до 3 месеца от подаване на заявката. В случаите по [чл. 18, ал. 6](#) срокът се удължава с толкова работни дни, колкото са били нужни за отстраняване на констатираните нередовности и/или непълноти или за извършване на допълнителни проверки, а когато са събрани документи и/или информация, които създават съмнение за наличие на нередности, изпълнителният директор на Държавен фонд "Земеделие" със заповед спира обработката на подадената заявка за плащане и уведомява заявителя по реда на [Административнопроцесуалния кодекс](#).

На първо място ищецът не доказва, че от посочената в него дата е следвало да бъде изплатената сума по заявката. На второ място, ищецът претендира, че вредите са произлезли от незаконосъобразни фактически бездействия и изразяващи се в необработване на Заявката в предвидения по Наредбата срок от три месеца, защото непроизнасянето в предвидения срок не представлява фактическо действие, респективно на това бездействие, а представлява правно такова/ мълчалив отказ./Това е така, защото непроизнасянето в предвиден срок не формира фактическо бездействие, а мълчалив отказ по подадената заявка. С Определение № 1991/19.03.2021 година, постановено по адм. дело № 1550/2021 година по описа на АССГ е отменен мълчалив отказ на Изпълнителен директор на ДФЗ да възобнови административното производство по обработката на Заявка за плащане с № 08/22/160518/89849 от 10.06.2019 година и е върната преписката на органа за възобновяване на административното производство. Със Заповед от 23.06.2021 година е възобновена спряната със Заповед № 03-РД-776/11.03.2020 година обработка на заявка за плащане.

Настоящият съдебен състав намира, че не е налице хипотезата на чл.204,ал.4 от АПК/ сочена от ищеца като смесване на незаконосъобразни действия на Изпълнителен директор на ДФЗ и бездействия / като самият ищец не прави разлика между действия и бездействия/,за да се установи незаконосъобразност на действието или бездействието на органа, в хода на производството по иск с правно основание чл.1 от ЗОДОВ. Това е така, защото на първо място, непроизнасянето по Заявка за плащане не е бездействие, което да бъде установено от страна на съда в хода на производството по иска за заплащане на обезщетение, нито пък е действие. На второ място, незаконосъобразното действие, респективно незаконосъобразно бездействие на административен орган или на длъжностно лице могат да бъдат само- фактическо / или материално/ действие, което се предприема без правно основание- нормативен или административен акт, бездействие, изразяващо се в неизвършване на фактическо действие, което органът или длъжностното лице са задължени да извършат по силата на закон или бездействие на административен орган или длъжностно лице по негово задължение, произтичащо пряко от нормативен акт. Незаконосъобразно действие по смисъла чл.1,ал.1 от ЗОДОВ не може да бъде юридическо или правно действие, защото незаконосъобразното правно действие е незаконосъобразен юридически акт, който или е незаконосъобразен административен акт и в този случай отговорността пак ще бъде по чл.1 ,ал.1 от ЗОДОВ, но не за вреди от незаконосъобразни действия, а ще бъде за вреди от незаконосъобразен акт или е сделка по смисъла на

гражданското право, осъществена от държавен орган, който е юридическо лице и в този случай отговорността за вреди ще бъде по правилата на гражданското право. Същото се отнася и за незаконосъобразното бездействие на административен орган. Ако то се състои от фактическа страна в непроизнасяне в съответния срок по чл.57 АПК по искане да се издаде ненормативен административен акт, това бездействие по дефиницията на чл.58,ал.1 и ал.4 от АПК е приравнено на административен акт-мълчалив отказ или мълчаливо съгласие. Мълчаливият отказ на администрацията казва ВКС в мотивите към т.4 на ТР № 3/22.04.2004 година не е фактическо действие, а юридически акт, който ако бъде отменен, обосновава обезщетение от незаконен акт на органа на администрацията. Съдебната практика на ВАС също е категорична, че неоснователни бездействия на административен орган по смисъла на чл.204,ал.4 от АПК са налице само при неизвършването на фактически, но не и на правни действия, каквито са хипотезите на чл.256 и чл.257 от АПК. Юридическите действия трябва предварително да бъдат отменени като административни актове, за да е допустимо сезирането на съда на посоченото основание чл.1,ал.1 от ЗОДОВ.

По делото няма доказателства ищецът да е оспорил мълчаливия отказ на Изпълнителен директор на ДФЗ да се произнесе по Заявката за плащане в предвидения от закона срок и този мълчалив отказ да е отменен, но дори и да бе отменен предвид факта, че ищецът претендира вреди от незаконосъобразни действия и бездействия, а не от мълчалив отказ, съдът не притежава правомощия да приеме, че се претендират вреди от акт, който не е посочен от ищеца. Обстоятелството, че ищецът е подал жалба вх. № 28920/18.08.2021 година по описа на АССГ срещу Уведомително писмо за одобрение на заявка за плащане №08/22/16051889849 от 10.06.2019 година с изх.№ 01-2600/4282 от 28.07.2021 година на Заместник-изпълнителен директор на ДФ "Земеделие", с което по заявка за плащане №08/22/160518/89849 от 16.05.2019 година е редуцирана стойността на финансовата помощ по схема „Училищен плод“, за периода 01.05.2019-31.05.2019 година и това Уведомително писмо е отменено с Решение № 1151/22.02.2023 година, постановено по адм. дело №8718/2021 година по описа на АССГ, също не може да доведе до извод, че е налице незаконосъобразно действие или бездействие или пък отменен административен акт, от който да са произлезли вредите на ищеца, още повече, че това Уведомително писмо е различно от издадената Заповед за спиране обработката на заявката.

Няма незаконосъобразни фактически действия или бездействия на служители на ответника по смисъла на чл. 1, ал.1 от ЗОДОВ по Заявката за плащане, тъй като в съответствие и с Процедурата по схемите за доставка на продукти за децата и учениците в учебните заведения „Училищен плод“ и „Училищно мляко“

приключва с издаване на индивидуален административен акт, който подлежи на съдебен контрол. Процедурата по финализиране на заявката не изисква фактическо действие, а правно такова, като издаване на административен акт и ако Заявката за плащане и приложените документи съответстват на критериите за финансиране се извършва оторизиране и след потвърждаване от Дирекция „Финансова“ се издава „Уведомително писмо за одобрение на заявка за плащане“ и „Уведомително писмо за изплатено ДДС“, които се връчват на заявителя и подлежат на обжалване по съдебен ред, при което не са налице фактически действия, както счита ищецът, а за издаване на административен акт. Такъв административен акт в случая е издаден, но ищецът не претендира вреди от него в настоящето съдебно производство. Що се касае до вредите, които се претендират вследствие на незаконосъобразната Заповед

за спиране обработката по Заявката за плащане №03-РД-776/11.03.2020 година, то настоящият съдебен състав намира, че по отношение на нея е налице само първата предпоставка от фактическия състав на чл.1 от ЗОДОВ- нейната отмяна от страна на съда.

Следва да бъде посочено, че претенцията на ищеца има за предмет обезщетение за забавено плащане. Претенцията за лихви за забава се основава на разпоредбата на чл. 86 от Закона за задълженията и договорите (ЗЗД), съгласно която при неизпълнение на парично задължение, каквото неизпълнение в случая се твърди, длъжникът дължи обезщетение в размер на законната лихва от деня на забавата. Лихвата е предмет на вземане, което възниква в резултат на неплащане на дадено парично задължение. В случая не се касае за лихва върху обезщетение за вреди, която се дължи от момента на отмяната на административния акт, както е прието в т. 4 от Тълкувателно решение № 3 от 22.04.2004 г. на ВКС по тълк. гр. д. № 3/2004 г. ОСГК, а за самото обезщетение, което в конкретния случай само се приравнява на законната лихва по чл. 86 ЗЗД.

Законна лихва за забава на плащане (мораторна, закъснителна лихва) се дължи за забавено изпълнение на парично задължение. При неизпълнение на паричен дълг кредиторът винаги има право на обезщетение в размер на законната лихва от деня на забавата – чл. 86, ал. 1, изречение първо от Закона за задълженията и договорите /ЗЗД/. Съгласно уеднаквената от ВКС практика неизпълнението на едно парично задължение е винаги забавено, и кредиторът би могъл да търси от длъжника мораторно обезщетение, което съгласно общото правило на чл. 86, ал. 1 ЗЗД е в размер на законната лихва от деня на забавата. Когато задължението е срочно, длъжникът изпада в забава след изтичане на срока, а когато няма ден за изпълнение, длъжникът изпада в забава, когато бъде поканен от кредитора, съобразно нормата на чл. 84, ал. 2 ЗЗД. Вземането за законна лихва възниква от фактически състав, включващ елементите: главно парично задължение, настъпила негова изискуемост и неизпълнение на същото, като предметът на това вземане е обезщетение за вредите, които неизпълнението обективно и закономерно причинява. Вземането за лихва е акцесорно, но има известна самостоятелност спрямо главното, като провопораждащият го състав включва релевиране на неизпълнение – липса на дължимо поведение по отношение на главното задължение. От анализа на тези правни норми е видно, че разпоредбата на чл. 86, ал. 1 ЗЗД приравнява дължимата законна лихва на обезщетение. Важно е да се подчертае, че т. нар. "законна лихва", имаща обезщетителен характер, се дължи от момента, в който вземането е станало изискуемо. Когато се касае за т. нар. "деликт", то лихвата, имаща обезщетителен характер, се дължи от момента на самото увреждане на пострадалата страна. В случая не са налице елементите от фактическия състав на чл. 86, ал. 1 ЗЗД. Видно от доказателствата по делото, след отмяна на Заповедта за спиране обработката по Заявката за плащане от 10.06.2019 година и след възобновяване на производство, но след получаване на Докладна записка на 23.06.2021 година е възобновено производството по обработка на заявката, която е била спряна от страна на Изпълнителен директор на ДФЗ, а на 29.06.2021 година е преведена по банковата сметка на ищеца сума в размер на 36 666,49 лева, което представлява финансова помощ в размера по подадената Заявка от 10.06.2019 година и произнасяне по същество по Заявката за плащане е извършено на дата 29.06.2021 година и самото плащане на главницата, от чиято забава се претендират пропуснати ползи в размер на претендираната сума е извършено на 29.06.2021 година и то този момент основното вземане е признато за дължимо, при което лихви върху него преди тази дата не се дължат, а след тази дата не се претендират

върху главницата, а върху недължимите пропуснати ползи. Следователно преди 29.06.2021 година за административния орган не е възникнало задължение за изпълнение на парично задължение, респективно не е налице неизпълнение на същото. За ищеца не е възникнало право на обезщетение, представляващо законната лихва за забава на плащане. В отзи симсъл е **РЕШЕНИЕ № 4562/09.04.2021 година, постановено по 10562/2020 година по описа на ВАС.**

Наред с това, не се доказва, че вредите е са пряка и непосредствена последица от фактически действия и бездействия на длъжностни лица при ответника по иска, нито пък че са пряка и непосредствена последица от отмяна на Заповедта за спиране обработката по Заявката за плащане от 10.06.2019 година, и че е налице причинна връзка по [чл. 4 от ЗОДОВ](#).

Легална дефиниция на тези понятия "пряка и непосредствена последица" от увреждането, законодателят не е дал нито в Закона за отговорността на държавата и общините за вреди, нито в чл. 51 от действащия Закон за задълженията и договорите, към който препраща параграф 1 от ПЗР на ЗОДОВ, нито в действалия от 1893 до 1950 г. Закон за задълженията и договорите, нито в други нормативни актове от действащото право. Както правната теория, така и съдебната практика обаче е приела критерии, от които да се изхожда при дефинирането на тези понятия. Според правната доктрина водещи при определянето на съдържанието на понятията „пряка и непосредствена последица“ са теорията за равноценността, според която един факт е причина за резултата, когато, ако този факт е липсвал, то резултатът не би настъпил, и адекватната теория, съгласно която причина са тези условия, които причиняват резултата нормално, типично, адекватно, а не по изключение.

В практиката на Върховния касационен съд, изразена в Решение № 81/27.1.2006 г. по гр.д. № 23/2005 г. на 4 гражданско отделение на ВКС, Решение № 129/25.07.2005 г. по гр.д. № 2439/2003 г. на същото отделение на ВКС и други е възприето разбирането, че "...непосредствени вреди са тези, които по време и място следват противоправния резултат, а преки са тези, обосновават причинната връзка между противоправността на поведението на деликвента и вредите". е налице причинна връзка по [чл. 4 от ЗОДОВ](#). Преки са само тези вреди, които са типична, нормално настъпваща и необходима последица от вредоносния резултат, т. е. които са адекватно следствие от увреждането. Непосредствени вреди са тези, които са настъпили по време и място, следващо противоправния резултат. В конкретния случай, вредите, които се претендират не са пряка и непосредствена последица от отмяната на Заповедта, нито от твърдените незаконосъобразни фактически действия и бездействия на длъжностни лица при ответника по иска.

Вредата е неблагоприятна последица, която накърнява правната сфера на едно лице. Вредите се делят на две големи групи: имуществени (материални) вреди и неимуществени (морални) вреди. Имуществените вреди накърняват имуществената сфера на лицата. Това са правото на собственост, ползване, строеж, сервитут, правото на надстрояване, пристрояване, подстрояване, различните субективни права на вземане, наследствени права и т.н. При договорната отговорност се носи отговорност за имуществени вреди. От своя страна, имуществените вреди се делят на претърпени загуби и пропуснати ползи. Претърпяна загуба е онази разлика в имуществото на лицето, която се получава след неизпълнение на задълженията на другата страна по договора и при нея се съпоставя наличното имущество на изправната страна по време на възникването на задължението и наличното имущество на страната след неизпълнението на задължението и тази разлика се нарича претърпяна загуба. Пак в ТР № 1/15.03.2017 година на ВАС е посочено, че

делата за обезщетения по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ са искиви производства, те се развиват по правилата на ГПК, доколкото материята не е уредена от АПК, и в тях страните могат да представят всички относими доказателства в подкрепа на твърденията си, да навеждат всякакви доводи в тяхна защита, да правят възражения и да се защитават с всички допустими от закона средства. И. на обезщетението от непозволено увреждане не е и не може да се превърне обаче в средство за неоснователно обогатяване, поради което и съдът спазвайки принципа на справедливостта и съразмерността, следва да присъди само и единствено такъв размер на обезщетение.

Този иск е неоснователен и недоказан и следва да бъде отхвърлен.

По иска за заплащане на сума в размер на 30 423,24 лева – претърпени имуществени вреди, изразяващи се в размера на принудително предоговорени от дружеството Договори за финансов лизинг №12962, № 12963, № 14616, № 16807 към дата 16.12.2020 г., предоговорени със сключване на Договори за финансов лизинг № 26929, № 26930, № 26931, № 26932.

Настоящият съдебен състав намира този иск също за неоснователен и недоказан.

От заключението на вещото лице, изготвило съдебно-счетоводната експертиза, неоспорено от страните, което съдът намира за обективно и компетентно изготвено е видно, че в документите по делото и допълнително предоставените материали на вещото лице в хода на изготвяне на експертизата не са налични първични документи, издадени от лизингодателя във връзка с начислени от него такси, лихви и глоби за просрочия на лизинговите вноски по описаните по-горе договори за финансов лизинг, както и информация за неплатените лизингови вноски до датата на предоговаряне и сключване на нови договори за финансов лизинг.

За описаните в т. 2 Договори за финансов лизинг са предоставени на вещото лице 4 бр. файлове в PDF формат, наименовани с номера на договора за лизинг, в които са налични данни за начислени и платени суми по всеки договор, документите представляват извлечения (справки) за начислени и платени задължения на клиент „НЮ ПРОДЖЕКТС КОНСУЛТ“ ЕООД за периода 1.1.1990 година - 01.01.2023 г. по всеки договор поотделно и са изготвени на 25.01.2022 година. От „Ню Проджектс Консулт“ ЕООД са предоставени на вещото лице справки от счетоводната система на дружеството, както следва Хронологичен регистър на НЮ П. КОНСУЛТ ЕООД от 01.09.2019 г. до 02.04.2020 г. по дебит сметка 621/2 в кореспонденция с кредит сметка 401, партньор ПОРШЕ ЛИЗИНГ БГ ЕООД, Хронологичен регистър на НЮ П. КОНСУЛТ ЕООД от 01.09.2019 г. до 02.04.2020 г. по дебит сметка 629/2 в кореспонденция с кредит сметка 401, партньор ПОРШЕ ЛИЗИНГ БГ ЕООД, Хронологичен регистър на НЮ П. КОНСУЛТ ЕООД от 01.01.2020 г. до 31.12.2022 г. по дебит сметка 621/2. Вещото лице посочва, че предвид факта, че приложените Планове за погасяване по Договори за финансов лизинг №№ 14616/ 01.11.2016 г. и 16807/ без дата са до 15.11.2020 г., както и липсата на точна дата (между 04.12.2020 г. и 16.12.2020 г.) на Договорите за финансов лизинг №№ 26929; 26930; 26931 и 26932, а така също и че падежите на договори за финансов лизинг №№ 12962/ 08.12.2015 г.; 12963/ 08.12.2015 г.; 14616/ 01.11.2016 г. и 16807/ без дата, са на 15-то число всеки месец съгласно приложените планове за погасяване към тях, вещото лице приема за нуждите на настоящата експертиза, че дължимите от „Ню Проджектс Консулт“ ЕООД вноски по договори за финансов лизинг с падеж на 15.12.2020 година не са погасени до датата на падежа, а тяхната остатъчна стойност е включена в сумата за финансиране по договори за финансов лизинг №№ 26929; 26930; 26931 и 26932, като приема, че същите са сключени между 04.12. и 14.12.2020 година и във връзка с гореизложените аргументи и обосновани предположения,

вещото лице е изчислило размера на оскъпяването на просрочени и редовни главници по Договори за финансов лизинг № 12962, № 12963, № 14616, № 16807 към дата 14.12.2020 г. (преди да е настъпил падежът на 15-то число), а не към 16.12.2020 г. (след падежа), при следните условия-Хипотеза I: Всички дължими лизингови вноски с падеж до 15.11.2020 година включително са надлежно платени от лизингополучателя към 14.12.2020 г. и Хипотеза II: Лизингополучателят има неплатените дължими лизингови вноски с падеж до 15.11.2020 г. включително, съответстващи на разликата между новодоговорения срок на финансовия лизинг и оставащия срок по съществуващите лизингови договори.

Но наличието на сключени Договори за финансов лизинг/ четири на брой/ и твърденията за забавени плащания на вноските по тях, по никакъв начин не може да доведе до извод, че ищецът вследствие на незаконосъобразните действия и бездействия на ответника и отменената Заповед за спиране обработката на Заявката за плащане от 10.06.2019 година е изпаднал в невъзможност да заплати посочените суми именно от този отменен административен акт, респективно действие или бездействие, защото невъзможността да обслужва лизинговите вноски по никакъв начин не е доказано, че се дължи на твърдените действия или бездействия. Сключването на Договори за лизинг не е обвързано от получаване на плащане по заявките за плащане, а напротив - те са сключени единствено по волята на ищеца, и същият след като е сключил Договори за финансов лизинг е следвало да съобрази своята икономическа дейност с това, а взетите от него икономически разчети и твърдените за настъпили негативни последици по никакъв начин не могат да доведат до извод, че те се дължат на каквито и да било действия, бездействия или отменен административен акт на ответника по иска. По никакъв начин ищецът не доказва, че твърдените вреди са пряка и непосредствена последица от каквото и да било действие, бездействие или още по-малко от отменената Заповед за спиране обработката на Заявката за плащане от 10.06.2019 година. Не се доказва е никаква причинно-следствена връзка между твърдените вреди и действията, бездействията и незаконосъобразната Заповед за спиране обработката на Заявката за плащане от 10.06.2019 година.

С оглед на това този иск също е неоснователен и недоказан и следва да бъде отхвърлен.

По иска за заплащане на сумата от 15 000 лева претърпени имуществени вреди по Заложен билет № 3416 от 29.07.2020 г. от „Заложна къща Груп 2“ ЕООД за предоставен заем в размер на 15 000 лева на М. Д. Р. срещу залог на лек автомобил Джип А. Q5“

От заключението на вещото лице изготвила съдебно-счетоводната експертиза е видно, че срокът на заема е 1 месец с падеж 28.08.2020 година с размер на месечна лихва 3% (450,00 лв.) Ои начислени такси в размер на 4% = 600,00 лв., или общо – 1 050,00 лв. дължими лихва и такси месечно. В т. 8 от билета „Други условия по заема“ са попълнени данни за удължаването на същия със 7 месеца – до 28.03.2021 г. при същите условия. Общата сума на дължимата лихва за периода от 28.08.2020 г. до 28.03.2021 г. е в размер на 3 600,00 лв., а на таксите – 4 800,00 лева или общо – 8 400,00 лв. за срок от 8 месеца. Вещото лице посочва, че предвид факта, че описаните в касовата бележка дати на падеж, месечни суми за плащане и дата на плащане съвпадат с данните, посочени в Заложен билет № 3416 от 29.07.2020 година от „Заложна къща Груп 2“ ЕООД за предоставен заем в размер на 15 000 лева на М. Д. Р. срещу залог на лек автомобил Джип А. Q5“, вещото лице за нуждите на настоящата експертиза приема, че плащането по касова бележка с бар код № 3800211562055 от 01.04.2021 г. без попълнени данни на получател за сумата от 8 400,00 лева би могло да се приеме за погасяване на дължимите лихви и такси за

периода от 28.08.2020 г. до 28.03.2021 година в общ размер на 8 400 лева по предоставен заем в размер на 15 000 лева и заплатената в пълен размер на 01.04.2021 г. на „Заложна къща Груп 2“ ЕООД лихва по предоставен заем от 15 000 лева за периода от 28.08.2020 година до 28.03.2021 г. е 3 600 лева.

Но отново този иск е неоснователен и недоказан и ищецът по никакъв начин не доказва, че вследствие на твърдените действия и бездействия ли пък от отменената Заповед за спиране обработката на Заявката за плащане от 10.06.2019 година той е бил принуден да заложил лекия автомобил и от там да претърпи вреди- имуществени. На първо място, обстоятелството, че управителят на ищеца сам е приел да заложил автомобила си и неговият управител да получи сума в размер на 15000 лева, по никакъв начин не е доказано, че е във връзка с каквото и да било действие, бездействие или пък отменен незаконосъобразен акт – в случая -Заповед за спиране обработката на Заявката за плащане. По никакъв начин не се доказва, че ищецът вследствие на забавеното плащане е бил принуден да заложил автомобила, нито пък, че е налице причинно следствена връзка между вредата и заплатените лихви. Ако управителят на ищеца сам е решил да залага имущество и обстоятелството какви решения ще вземе, в това число и такива, които да доведат до поемане на допълнителни задължения, както е несвоевременното плащане на поетото задължение по никакъв начин не може да доведе до извод, че изпадането в подобно състояние се дължи на каквито и да било действия, бездействия или отменен незаконосъобразен акт на ответника по иска. Не се доказва и че претърпените имуществени вреди в посочения размер са пряка и непосредствена последица от действията, бездействията или от отменен административен акт/ Заповед за спиране обработка на Заявка за плащане от 10.06.2019 година на ответника по иска , нито пък, че е налице причинно- следствена връзка между вредите и твърдените действия, бездействия или отменен административен акт, при което искът е неоснователен и недоказан и следва да бъде отхвърлен.

По иска за заплащане на сума в размер на 19244,24 лева- имуществени вреди представляващи размера на принудително платени от дружеството съдебни разноски по неуспешно проведен иск по чл.1 от ЗОДОВ във връзка със забавено плащане по Заявка за плащане от 10.06.2019 година за периода от 10.09.2019 година до 29.06.2021 година.

Настоящият съдебен състав намира , че този иск също е неоснователен и недоказан.

На първо място, с Определение № 1004/10.02.2021 година, постановено по адм. дело № 7947/2020 година по описа на АССГ е върната подадената искова молба от страна на ищеца срещу Държавен фонд „Земеделие“ за претърпени имуществени вреди в общ размер на 2 168 955,31 лева, както и лихва от предявяване на исковата молба -14.08.2020 година до окончателното изплащане на сумата и направените по делото разноски и е прекратено производството по делото.

От доказателствата по делото, както и от заключението на вещото лице, изготвило съдебно– счетоводната експертиза е видно, че съгласно Изпълнителен лист от 17.09.2021 г., издаден от АССГ, I-во отделение, 5-ти състав във връзка с Определение № 9398/ 13.09.2021 г. по АД № 6666/2021 г. по описа на ВАС „Ню Проджектс Консулт“ ЕООД е осъдено да заплати на ДФ „Земеделие“ сума в размер на 19 244,24 лева и Изпълнителният лист е издаден на ДФЗ. Вещото лице посочва още , че съгласно 5 броя Изявления за прихващане от ДФЗ до дружеството (лист 114 – 123) дължимата сума от 19 244,24 лева- представляваща съдебни разноски по делото е прихваната от платими към „Ню Проджектс Консулт“ ЕООД парични вземания от ДФЗ в периода от 03.12.2021 г. до 24.06.2022 година включително в размер на 18 257,04 лева, а за разликата от 987,20 лева е постъпило доброволно

плащане от страна на дружеството по банковата сметка на ДФЗ на 16.06.2022 година.

Но осъждането на ищеца да понесе правните последици от своето неправомерно поведение – да заплати разноски по делото, по никакъв начин не може да доведе до извод, че той може да претендира тези вреди под формата на обезщетение и от по реда на ЗОДОВ и да му бъдат възстановени под каквато и да било форма. Съдебните разноски са присъдени в приключило съдебно производство, / което е образувано по инициатива на самия ищец и не е допустимо в производството по ЗОДОВ да му бъдат присъдени разноски под формата на обезщетение за други производства, които ищецът е бил осъден да заплати и по отношение на които е извършено прихващане и съответно на това и част от същите разноски са доброволно заплатени от страна на ищеца. Нещо повече дори ищецът по никакъв начин не доказва, че посочената сума на направените разноски е направил вследствие на незаконосъобразни действия или бездействия на ответника по иска, или пък от отменената Заповед за спиране обработката на Заявка за плащане от 10.06.2019 година. Напротив тези разноски са направени и претърпени вследствие на неправомерно поведение на самия ищец, а не на друг орган. По никакъв начин не се доказва, че разноските, които е осъден ищецът да заплати по друго адм. дело са пряка и непосредствена последица от твърдените действия или бездействия или от отмяната на Заповедта да спиране обработката на Заявката за плащане, нито пък, че е налице причинно следствена връзка между вредите и незаконосъобразните действия или бездействия на длъжностни лица на ответника по иска. Ищецът е заплатил съдебни разноски само и единствено от неправомерното си поведение, продиктувано от неизпълнение указанията на съда по подадената от него искова молба.

Всичко това сочи, че искът следва да бъде отхвърлен.

По иска за заплащане на законната лихва от датата на предявяване на иска до окончателното изплащане на сумата.

Задължението за лихва има акцесорен характер и следва съдбата на главното вземане. Предвид обстоятелството, че исковете за заплащане на обезщетение са неоснователни, то и искът за заплащане на законната лихва върху главниците също е неоснователен и не подлежи на уважаване.

С оглед изхода на спора, претенцията на ищеца за присъждане на разноски е неоснователна. Но същият следва да бъде осъден на основание чл.10,ал.2 от ЗОДОВ да заплати по сметката на АССГ сумата от 400 лева- изплатено от бюджета на съда възнаграждение за вещо лице. В полза на ответника по иска, следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение. Съгласно нормата на чл.10,ал.4 от ЗОДОВ -(Нова - ДВ, бр. 94 от 2019 г.)-съдът осъжда ищеца да заплати на ответника възнаграждение за един адвокат, ако е имал такъв, съразмерно с отхвърлената част от иска, а в полза на юридическите лица се присъжда възнаграждение, ако те са били защитавани от юрисконсулт, чийто размер не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на [чл. 37 от Закона за правната помощ, но тази норма Вярно е , че тази норма няма обратно действие](#) и изрично с Преходните и заключителни разпоредби КЪМ ЗАКОНА ЗА ИЗМЕНЕНИЕ И ДОПЪЛНЕНИЕ НА ЗАКОНА ЗА ОТГОВОРНОСТТА НА ДЪРЖАВАТА И ОБЩИНИТЕ ЗА ВРЕДИ(ОБН. - ДВ, БР. 94 ОТ 2019 Г.) с§ 6. (1) е посочено, че [този закон](#) се прилага за предявените искови молби, подадени след влизането му в сила, а неприключилите до влизането в сила на този закон производства се довършват от съдилищата, пред които са висящи, включително при последвало въззивно и касационно обжалване, но също така е вярно, че производството пред АССГ образувано на дата 25.01.2020 година след влизане в сила на посоченото изменение на нормата на чл.10,ал.4 от ЗОДОВ и безспорно намира приложение в

случая. ЗОДОВ предвижда възможност за присъждане на разноски по [чл.10,ал.4](#) при установено осъществяване на процесуално представителство от юрисконсулт в допустимите хипотези. И доколкото законът допуска административният орган да упълномощи служител с юридическо образование за осъществяване на защитата по делото, то и представляваният правен субект има право на разноски, които изрично са предвидени в специалната норма. Прилагайки разпоредбата на чл.10,ал.4 от ЗОДОВ, съдът присъжда възнаграждение не в полза на юрисконсулта, а в полза на юридическото лице, което е защитавано от него, респективно в чиято структура се намира представляваният по този начин административен орган. След като възнаграждението се дължи не на юрисконсулта, а на бюджета на административния орган, който той представлява, реалното му заплащане е ирелевантно за реализиране на отговорността за разноски за загубилата делото страна по спора. При правна защита, осъществена от юрисконсулт, страната не следва да доказва пряко направения разход, докато обратното е важно за всички случаи, в които се репарират разноски за адвокатско възнаграждение - ТР 6/2013 г. по тълк. дело № 6/2012 г. на ОСГТК на ВКС. Именно с оглед тези специфики на осъществяваното процесуално представителство, приравняването на юрисконсулта на адвоката досежно присъжданото възнаграждение е частично. В този смисъл виж: решение № 10/29.09.2016 г. по конст. дело № 3/2016 г. на Конституционния съд. Разпоредбата на [чл. 37 ЗПП](#) препраща към [НЗПП](#), където в чл. 24 е посочено, че Чл. 24. (Изм. - ДВ, бр. 74 от 2021 г., в сила от 01.10.2021 г.) по административни дела възнаграждението за една инстанция е от 100 до 240 лева, а по административни дела с материален интерес възнаграждението е от 100 до 360 лв.

Съдът намира, че в полза на ответника по иска следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 250 лева, тъй като са проведени 5 съдебни заседания, процесуалният представител на ответника по иска е взел активно участие в производството.

Воден от горното и на основание чл.203 АПК,вр.с чл.1,ал.1 от ЗОДОВ, Административен съд София-град

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ ИСКА НА „ Ню Проджекст Консулт“ ЕООД [населено място] срещу Държавен фонд „Земеделие“ за заплащане на обезщетение за претърпени имуществени вреди в размер на 64 780,02 лева, от които 6 712,54 лева за претърпени имуществени вреди, изразяващи се в определената по чл. 86 ЗЗД законна лихва върху забавеното плащане по Заявка за плащане N8/22/160518/89849 от 10.06.2019 г. за периода-10.09.2019 година до 29.06.2021 година сума в размер на 30 423,24 лева за претърпени имуществени вреди, изразяващи се в размера на принудително предоговорени от дружеството Договори за финансов лизинг № 12962, №12963, № 14616, № 16807 с Договори за финансов лизинг № 26929, № 26930, №26931, № 26932, сума в размер на 8 400,00 лева за претърпени имуществени вреди, изразяващи се в размера на принудително платена от дружеството лихва на „ Заложна къща Груп 2“ ЕООД за предоставен паричен заем от 15 000,00 лв. срещу залог на автомобил Ауди Q5 собственост на дружеството за периода -28.08.2020 година до 28.03.2021 година и сума в размер на 19 244,24 лева за претърпени имуществени вреди, изразяващи се в размера на принудително платени от дружеството съдебни разноски по неуспешно проведен иск по чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ във връзка със забавеното плащане по заявка за плащане № 08/22/160518/89849 от 10.06.2019 година за периода

10.09.2019 година до 29.06.2021 година, ведно , ведно със законна лихва върху обезщетението, считано от датата на подаване на исковата молба- 25.01.2022 година до окончателното му изплащане.

ОСЪЖДА „НЮ ПРОДЖЕКСТ КОНСУЛТ“ ЕООД ГР. С. ДА ЗАПЛАТИ НА ДЪРЖАВЕН ФОНД“ ЗЕМЕДЕЛИЕ“ СУМАТА ОТ 250 ЛЕВА ЮРИСКОНСУЛТСКО ВЪЗНАГРАЖДЕНИЕ.

ОСЪЖДА „НЮ ПРОДЖЕКТС КОНСУЛТ“ЕООД- [населено място] да заплати по сметката на АССГ сумата от 400 лева – изплатен депозит на вещо лице от бюджета на АССГ.

НА ОСНОВАНИЕ ЧЛ.138,АЛ.1 АПК ,ПРЕПИС ОТ РЕШЕНИЕТО ДА СЕ ИЗПРАТИ НА СТРАНИТЕ.

Решението подлежи на касационно обжалване пред ВАС на РБ в 14 дневен срок от получаване на препис от същото, съгласно разпоредбата на чл.211,ал.1 АПК.

СЪДИЯ: